

WAAR LAAT JIJ DE
BABY
Met pijn in je hart of
SPUL
met gemak de deur uit
LENEN?

Je gezin is compleet en je weet: er komt écht geen baby meer. Maar wat doe je dan met de babyuitzet? Verkopen, bewaren, uitlenen? Vier moeders over hun keuze.

NAAR ZOLDER, JE BESTE VRIENDIN, HET GOEDE DOEL

Esther Russchen (37) is getrouwd met Anne en is moeder van Janne (7) en Jelmer (5). Esther heeft alles uit de babytijd bewaard en haalt het weer van zolder als ze kleinkinderen krijgt.

ESTHER: "Wat ik bewaar? De wieg, Maxi-Cosi, kinderwagen, commode, box, het wipstoeltje én alle kleertjes van mijn kinderen maat 50 tot maat 68. Ik kan er maar geen afscheid van nemen. Ik vond het zo'n emotionele periode. Als ik de spullen uit de babytijd van mijn kinderen verkoop, voelt het alsof ik hun herinneringen verkoop. Daarom staat alles staat op zolder: van het ledikant tot het babybadje en de luiieremmer. Net als de babykleertjes in de kleinste maatjes en de allereerste babyschoentjes. Ik zal die spullen nooit uitlenen. Ik heb heus weleens overwogen om toch maar wat weg te doen. Onze zolder staat praktisch vol en als ik me daaraan erger, vraag ik mezelf iedere keer weer af waarom ik alles zo nodig moet

'ALS IK DE BABYSPULLEN ZOU VERKOPEN, VOELT HET ALSOF IK DE HERINNERINGEN OOK WEGDOE'

bewaren. Maar uiteindelijk zal ik eerder spullen van mezelf wegdoen dan spullen van mijn kinderen. Eén ding heb ik wel verkocht: het autostoeltje voor baby's vanaf negen maanden. Daar had ik weinig binding mee. Grotere kleertjes, vanaf maat 68, heb ik uitgeleend. Aan mijn zusje of vriendinnen. Maar dan vertelde ik er altijd bij dat ik de kleren later terugwilde. Uiteindelijk heb ik ze naar een inzamelpunt voor Roemenië of Polen gebracht. Een enkel kledingstuk heb ik eruit gehaald om te bewaren. Alles wat ik bewaard heb, wil ik later onder mijn dochter en zoon verdelen. Ik hoop dat ze het ook weer zullen gebruiken. Als ze dat niet willen, gebruik ik ze zelf wel als ik op mijn kleinkinderen pas. Met een beetje geluk komen de babyspullen over twintig jaar weer van zolder."

Mirjam Terpstra (33) is getrouwd met Dirk-Jan en is moeder van Jom (7) en Jens (5). Ze leende bijna haar hele babyuitzet uit aan familie, vrienden en bekenden.

MIRJAM: "Het uitlenen van babyspullen geeft me een goed gevoel. Ik help anderen ermee. Heel af en toe denk ik weleens: Wij hebben alles gekocht en een ander profiteert daarvan. Maar als iemand tegen me zegt: 'Ik heb nog iets nodig', bied ik het al snel aan als het bij mij op zolder staat. Dirk-Jan en ik waren de eersten in onze familie én in onze vriendenkring die een kind kregen. Zelf wilde ik niets van een ander lenen. Ik wilde het zelf kopen. En ik wilde niet het gevoel hebben dat ik zuinig op eventueel geleende spullen moest zijn. Ik heb wel de familiewieg van mijn ouders én schoonouders gebruikt. Eén stond boven, de ander beneden. Samen met mijn moeder heb ik beide wiegjes opgeknapt. Nieuwe matrassen erin, nieuwe dekentjes, lakens... Samen met mijn moeder naaide ik voor elk wiegje een nieuw hemeltje. De wieg van mijn ouders heeft mijn zusje na mij geleend. Die van mijn schoonouders is naar de hele familie gegaan, zelfs naar een nicht van mijn man. Inmiddels heb ik aan vrienden en bekenden van alles uitgeleend. Ons wipstoeltje, de tummytub, mijn kolf en de draagzak. Oh ja, en de sterilisator, die kreeg ik kapot

'UITLEENEN GEEFT MIJ VEEL MEER VOLDOENING DAN VERKOPEN'

terug. Erg vervelend, vooral omdat het niet tegen me gezegd was. Gelukkig kreeg ik alle overig geleende spullen keurig netjes retour. Naast onze zoons zaten in onze Maxi-Cosi drie kinderen van mijn schoonzusje en een van mijn zwager. Achteraf denk ik weleens: Andere kinderen hebben er meer gebruik van gemaakt dan ik. Ook veel baby- en kinderleding heb ik uitgeleend of weggegeven. Maar onze kinderwagen niet. Die is mijn trots. Ik vind 'm nog steeds mooi en ben er altijd erg zuinig op geweest. Dat is het enige ding dat ik niet zomaar door anderen laat gebruiken. Uitlenen geeft mij veel meer voldoening dan verkopen. Maar er is nog een andere reden waarom ik blij ben dat ik alles nog heb bewaard. We hebben ons lang afgevraagd of ons gezin compleet was. Een tijdje geleden hebben we de knoop doorgehakt. En nu ben ik 34 weken zwanger."

JE SCHOONZUS, MARKTPLAATS, JE BUREN...

Linda Timmermans (35) is getrouwd met Patrick en is moeder van Nigel (5 jaar) en Justen (7 maanden). Met gemengde gevoelens biedt ze de overbodig geworden babyspullen te koop aan.

LINDA: "Mijn oudste zoon kreeg ik met mijn ex-man. Zijn wiegje heb ik, samen met alle andere babyspullen, weggedaan toen Nigel één jaar was. Toen ik zwanger was van Justen, moesten we alles opnieuw aanschaffen. Dat was eigenlijk wel leuk. Nu heb ik pas geleden met pijn in mijn hart het wiegje van Justen op Marktplaats gezet. Hij past er amper meer in, het wordt tijd voor een ledikant. Weer een fase die ik moet afsluiten. Het is een cliché maar wel waar: bij de tweede gaat alles nog sneller. Ik ga ervan uit

'IK HEB MET PIJN IN MIJN HART HET WIEGJE OP MARKTPLAATS GEZET'

dat dit onze laatste baby is, dus ik probeer alles intens te beleven. Het verkopen van de babyspullen blijft ik moeilijk vinden, maar ik kan niet alles bewaren. Een vriendin vroeg laatst of ik mijn babyuitzet voor haar wilde bewaren. Maar hoe lang duurt het voordat ze mijn spullen nodig heeft? Ze moet nog met haar vriend gaan samenwonen! Mijn man stimuleert me om spullen weg te doen. Hij vindt dat ik veel te veel bewaar. Mannen zijn daar toch anders in. Al was hij wel verbaasd dat ik de wieg nu al op internet had gezet. Daar had zelfs hij even moeite mee. Zo'n wieg roept toch een gevoel van nostalgie op: onze zoon heeft daarin gelegen. Verder bied ik op marktplaats de eerste kleertjes van Justen in maat 56 en 62 te koop aan. Alleen merkkleding, voor andere kleren is amper belangstelling, dus je krijgt er bijna niets voor. En dat terwijl Justen sommige kleertjes amper aan heeft gehad. Die kleine babykleertjes geven me wel een bijzonder gevoel als ik ze zie. Maar ja, wat moet ik ermee? Waar moet ik ze allemaal bewaren? Alleen de leukste babypakjes houd ik. En de kleertjes die ik van mijn ouders heb gekregen. Inmiddels hebben twee mensen al op de wieg geboden. Eerst twijfelde ik nog aan wie ik hem nou moest verkopen. Tot een van de bidders me mailde me dat hij de wieg wil gebruiken als familiewieg. Dat vind ik een prettig idee, dus ik gun hem het wiegje."

Willeke de Groot is getrouwd met Willem en is moeder van Ilse (9), Tessa (5) en tweeling Romy en Manon (2). Ze heeft al haar babyspullen zonder een centje pijn verkocht of weggegeven.

WILLEKE: "Alles waar de tweeling niet meer inpast, gaat meteen weg. We hebben al zo veel troep. Als je de woonkamer instapt, waan je je in de speelgoedwinkel. Het houdt een keer op. We kunnen geen spullen op zolder bewaren, want daar slaapt onze oudste dochter Ilse. We hebben geen garage waar we spullen in kunnen stallen. Wel een hok, maar dat staat al stampvol met fietsen en een fietskar. Het eerste truitje, de eerste schoentjes en het eerste baby-pakje is alles wat ik bewaar van elk kind. Verder doe ik alles weg. Zelfs de tweelingbox die we speciaal kochten, hebben we later weer via internet verkocht. Ik heb er totaal geen moeite mee om overbodig geworden spullen van Romy en Manon te verkopen of weg te doen. Het verkopen vind ik zelfs leuk: ik heb regelmatig mensen over de vloer die ook in verwachting zijn van een tweeling. Hartstikke fijn toch, dat we een ander blij kunnen maken met onze spullen! Toen Tessa tweeënhalf jaar was, dachten mijn man en ik dat ons gezin compleet was. Twee kinderen vonden we genoeg. Zonder problemen verkocht ik onze babyspullen via internet en bracht ik de baby- en kinderleding naar het Leger Des Heils. We hadden niets meer. Toen begon het verlangen naar een derde kindje, drie jaar geleden. Bij ons allebei gelukkig. En het werden er zelfs twee! Alles

'FIJN DAT WE ANDERE MENSEN BLIJ KUNNEN MAKEN MET ONZE SPULLEN'

moest ineens weer opnieuw aangeschaft worden. Gelukkig hebben we veel gekregen van mensen uit onze omgeving. Zeker toen men wist dat we een tweeling kregen, werd ons van alles aangeboden. Een ledikant, een commode... Van een moeder van school kreeg ik een babybadje en van een vriendin en een zus elk een Maxo-Cosi. Daar was ik zo blij mee! Mensen hebben ons toen echt geholpen en dat ik doe nu graag ook voor een ander. Het leven is al duur genoeg!"

Interviews: Ingeborg Hoogstraaten / Illustraties: Sam Loman

